

TEMA 2

URMĂRIREA PENALĂ

EFFECTUAREA URMĂRIIRII PENALE

I. FIȘA SEMINARULUI

1. Începerea urmăririi penale *in rem*:

- ▶ *Condiție* → actul de sesizare îndeplinește **condițiile esențiale de fond și de formă**.
- ▶ *Competență* → **procurorul** sau **organul de cercetare penală**.
- ▶ Se dispune **numai cu privire la faptă**:
 - poate privi o faptă săvârșită sau a cărei săvârșire se pregătește;
 - nu privește persoana, chiar dacă autorul este indicat sau cunoscut;
- ▶ Există obligația examinării incidenței cazurilor prevăzute la art. 16 CPP?

2. Efectuarea urmăririi penale față de suspect:

- ▶ *Condiții*:
 - **există probe** din care să rezulte **bănuiala rezonabilă** că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală;
 - **nu există** vreunul dintre cazurile prevăzute la **art. 16 alin. (1) CPP**.
- ▶ *Competență*:
 - procurorul;

2. Efectuarea urmăririi penale

- organul de cercetare penală → măsura va fi **supusă confirmării procurorului**, în termen de 3 zile.
- ▶ *Aducerea la cunoștință a calității* de suspect → înainte de prima sa audiere.
- ▶ *Autorizări sau alte condiții prealabile* (art. 294¹ CPP).

3. Procedura audierii anticipate

4. Punerea în mișcare a acțiunii penale:

- ▶ *Condiții:*
 - **există probe** din care rezultă că o persoană a săvârșit o infracțiune;
 - **nu există** vreunul dintre cazurile prevăzute la **art. 16 alin. (1) CPP**.
- ▶ *Competență* → **procurorul**.
- ▶ *Aducerea la cunoștință a calității* de inculpat → poate fi realizată de către organul de cercetare penală sau de procurorul care procedează personal la audierea inculpatului.
Excepție → urmărirea poate continua și **fără audierea inculpatului**, atunci când acesta lipsește nejustificat, se sustrage sau este dispărut.

5. Extinderea urmăririi penale:

- ▶ *Condiții* → în cursul urmăririi penale, organul de urmărire penală constată **fapte noi** sau date cu privire la **participarea altor persoane**;
- ▶ *Competență:*
 - procurorul → extinde cu privire la fapte sau persoane;
 - organul de cercetare penală:
 - anterior efectuării urmăririi penale față de o persoană → extinde cu privire la fapte;

- după dispunerea efectuării urmăririi penale față de o persoană → extinde cu privire la fapte sau persoane numai **cu confirmarea procurorului**, în cel mult 3 zile de la data emiterii ordonanței.
- ▶ **Obligațiile organului de urmărire penală:**
 - să informeze suspectul cu privire la faptele noi cu privire la care s-a dispus extinderea;
 - să aducă la cunoștința persoanelor care au dobândit calitatea de suspect → calitatea dobândită; fapta pentru care sunt suspectate; încadrarea juridică a faptei; drepturile prevăzute la art. 83 CPP.
- ▶ **Extinderea acțiunii penale** → **procurorul** poate dispune extinderea acțiunii penale cu privire la aspectele noi.

6. Schimbarea încadrării juridice:

- ▶ **Condiții** → în cursul urmăririi penale, organul de urmărire penală constată împrejurări care pot duce la schimbarea încadrării juridice a faptei.
- ▶ **Competență** → procurorul sau organul de cercetare penală.
- ▶ **Obligațiile organului de urmărire penală** → să informeze suspectul sau inculpatul cu privire la noua încadrare juridică a faptei.

7. Suspendarea urmăririi penale:

- ▶ **Cazuri de suspendare:**
 - se constată printr-o **expertiză medico-legală** că suspectul sau inculpatul suferă de o **boală gravă**, care îl împiedică să ia parte la procesul penal;
 - există un **impediment legal temporar** pentru punerea în mișcare a acțiunii penale față de o persoană;
 - **pe perioada desfășurării procedurii de mediere**, dar nu mai mult de 3 luni de la data la care a fost dispusă.

2. Efectuarea urmăririi penale

- ▶ *Competență* → procurorul.
- ▶ *Obligațiile organului de urmărire penală.*
- ▶ *Actele ce pot fi efectuate pe durata suspendării:*
 - toate actele a căror îndeplinire nu este împiedicată de situația suspectului sau inculpatului, cu respectarea dreptului la apărare al părților sau subiecților procesuali;
 - la reluarea urmăririi penale, actele efectuate în timpul suspendării **pot fi refăcute**, dacă este posibil, la cererea suspectului sau inculpatului.

II. PRACTICĂ JUDICIARĂ

1. Prelungirea momentului începerii urmăririi penale *in personam*. Încălcarea principiului loialității administrării probelor. Nulitatea relativă a actelor de urmărire penală

*Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală,
încheierea din 19 februarie 2016^[1]*

Procurorul poate evalua momentul la care dispune începerea urmăririi penale *in personam*, moment ce se stabilește în funcție de un aspect calitativ al probelor – sunt indicii rezonabile că o anumită persoană a săvârșit fapta cercetată –, dar și cantitativ – indiciile sunt și suficiente. Se constată că este la latitudinea organului judiciar să evalueze probele suficiente și necesare începerii urmăririi penale.

^[1] A. BARBU, G. TUDOR, A.M. ȘINC, *Codul de procedură penală, adnotat cu jurisprudență națională și europeană*, Ed. Hamangiu, București, 2016, p. 635-636.

Sucesiunea actelor procesuale ori procedurale anterioare începerii urmăririi penale *in personam* poate susține, în anumite condiții, un dezechilibru între apărare și acuzare și prin aceasta încălcarea principiului loialității administrării probelor. Aceasta se justifică în considerarea faptului că apărarea nu comportă aceleași facilități și garanții ca în ipoteza existenței calității de suspect sau inculpat. Încălcarea dreptului la apărare în condițiile expuse anterior pune în discuție o nulitate relativă ce trebuie invocată într-un anumit termen și condiții în funcție de faza în care a fost generată. Prelungirea arbitrară a momentului începerii urmăririi penale *in personam*, cu consecința administrării unor probe suplimentare celor reclamate de norma invocată, poate genera o încălcare a dreptului la apărare, în considerarea art. 92 CPP. Totuși, această eventuală încălcare a dreptului la apărare poate și trebuie să fie invocată și valorificată în faza de urmărire penală prin solicitarea reaudierii ori prin solicitarea de probe care să combată datele strânse anterior începerii urmăririi penale *in personam* [art. 282 alin. (3) CPP]. Ca urmare, încălcarea se putea invoca în faza de urmărire penală, după dobândirea calităților de suspect sau inculpat.

2. Trimiterea în judecată pentru infracțiuni în privința cărora nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală

Curtea de Apel Brașov, Secția penală și pentru cauze cu minori, decizia nr. 312/2004^[1]

Trimiterea în judecată a unei persoane pentru infracțiuni pentru care nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală și nici nu s-a procedat

^[1] L. MERA, L. ROG, L. SAVONEA, R. BUDĂI, *op. cit.*, p. 711.

2. Efectuarea urmăririi penale

la audierea celui în cauză afectează activitatea de urmărire penală, dreptul la apărare, inclusiv actul de sesizare a instanței.

3. Obligația organelor judiciare de a informa suspectul sau inculpatul cu privire la încadrarea juridică a faptei ori schimbarea acesteia

*Curtea Europeană a Drepturilor Omului,
cauza Adrian Constantin c. României, cererea nr. 21175/03,
Hotărârea din 12 aprilie 2011^[1]*

18. Curtea reamintește că echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia. Dispozițiile art. 6 parag. 3 exprimă necesitatea acordării unei atenții deosebite notificării „acuzăției” aduse persoanei în cauză. Actul sesizării joacă un rol determinant în urmărirea penală: după notificare, persoana trimisă în judecată este oficial înștiințată în scris cu privire la temeiul legal și factual al acuzațiilor care i se aduc. Art. 6 parag. 3 lit. a) îi recunoaște acuzatului dreptul de a fi informat nu doar cu privire la cauza acuzației, adică la faptele materiale de care este acuzat și pe care se bazează acuzația, *dar și la încadrarea juridică a faptelor, și aceasta în mod detaliat* (s.n.) [Pélissier și Sassi c. Franței (MC), nr. 25444/94, § 51, CEDO 1999-II].

19. Sfera de aplicare a acestei dispoziții trebuie apreciată, în special, în lumina celui mai general drept la un proces echitabil garantat la art. 6 parag. 1 din Convenție. În materie penală, o informare precisă și completă cu privire la acuzațiile aduse unei persoane și deci cu privire la încadrarea juridică pe care instanța o poate reține împotriva sa este o condiție esențială a echității procedurii. Dispozițiile art. 6

^[1] A. BARBU, G. TUDOR, A.M. ȘINC, *op. cit.*, p. 83-84.

parag. 3 lit. a) nu impun nicio formă deosebită de informare a acuzatului cu privire la natura și cauza acuzației care i se aduce. În sfârșit, există o legătură între lit. a) și b) de la art. 6 parag. 3, iar *dreptul de a fi informat cu privire la natura și cauza acuzației trebuie analizat în lumina dreptului acuzatului de a-și pregăti apărarea* (s.n.) (*Pélissier și Sassi*, citată anterior, §§ 52-54).

4. Extinderea urmăririi penale. Obligația de informare a suspectului

Curtea de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori, încheierea nr. 174 din 21 septembrie 2016^[1]

Contestatorul a invocat nerespectarea dreptului la apărare, deoarece nu i s-ar fi adus la cunoștință calitatea de suspect pentru infracțiunea de „*spălare de bani*” și nici calitatea de suspect și inculpat pentru infracțiunea de „*sprijinire a unui grup infracțional*”.

Conform art. 10 CPP, este consacrat dreptul la apărare al părților și subiecților procesuali principali, în virtutea căruia „*suspectul are dreptul de a fi informat de îndată și înainte de a fi ascultat despre fapta pentru care se efectuează urmărirea penală și încadrarea juridică a acesteia*”. Dispoziția generală este completată cu dispozițiile din Partea specială, respectiv art. 307 CPP, care prevede că organul de urmărire penală are obligația de a aduce la cunoștință calitatea de suspect persoanei cercetate înainte de prima sa audiere, dar și art. 311 CPP privind obligația de informare a suspectului (învinuitului conform Codului de procedură penală din 1968) în cazul extinderii urmăririi penale sau

^[1] www.legalis.ro.

2. Efectuarea urmăririi penale

schimbării încadrării juridice. Deci, din cele trei dispoziții legale trebuie să înțelegem că suspectul/inculpatul are dreptul la apărare, care presupune și asistarea personală sau prin apărători la efectuarea unora dintre actele de urmărire penală, însă trebuie ca și organul de urmărire penală să aibă posibilitatea determinării momentului îndeplinirii obligației prevăzute de art. 307, art. 311 CPP, așa încât să nu fie periclitată nici ancheta.

Prin rezoluția din 18 iulie 2012, confirmată de procuror, conform Codului de procedură penală din 1968 sub incidența căruia se desfășurau cercetările, s-a dispus începerea urmăririi penale cu privire la infracțiunea de „*evaziune fiscală*” prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. (2) CP 1969, iar prin ordonanța nr. 189/P/2009 din 29 mai 2014, potrivit Codului de procedură penală actual, intrat în vigoare la 1 februarie 2014, procurorul a dispus extinderea urmăririi penale față de contestator și pentru comiterea infracțiunii de „*evaziune fiscală*” prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. (2) CP 1969 și art. 5 CP (la 1 februarie 2014 intrând în vigoare și noul Cod penal).

Or, potrivit obligațiilor prevăzute de Codul de procedură penală actual, prin procesul-verbal din 3 iunie 2014, i s-au adus la cunoștință contestatorului că are calitatea de suspect pentru comiterea infracțiunii de „*evaziune fiscală*”, precum și drepturile aferente.

Ulterior, prin ordonanța din 16 iunie 2014, procurorul a dispus extinderea cercetărilor și pentru infracțiunea de „*spălare de bani*” prevăzută de art. 23 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 41 alin. (2) CP 1969 și art. 5 CP, și prin ordonanța din 20 aprilie 2015, punerea în mișcare a acțiunii penale pentru cele două infracțiuni.

Conformându-se obligațiilor prevăzute de art. 309 alin. (2) - art. 311 alin. (3) CPP (prin care nu se stabilește și un termen), procurorul a adus la cunoștință, prin procesul-verbal din 20 mai 2015, noile fapte pentru care a extins urmărirea și calitatea de inculpat pentru infracțiunile supuse urmăririi penale; deși trecuse o perioadă mai îndelungată de la extinderea urmăririi penale până la informarea contestatorului cu privire la faptele noi, nu se poate reține vreo culpă în realizarea obligației de către organele de urmărire penală, deoarece, la data de 23 iunie 2014 (conform declarației date la data de 3 iunie 2014 și procesului-verbal aflate la dosar), s-a admis cererea apărării de a depune înscrisuri de la organele fiscale în cel mai scurt timp, iar, la data de 24 aprilie 2015, i s-a acordat un nou termen pentru administrarea acestora și nu s-a putut proceda la informarea suspectului despre noile fapte, deoarece nu era asistat de avocatul ales, activitate care s-a efectuat, astfel, la 20 mai 2015. Și, în fine, prin ordonanța emisă la data de 21 ianuarie 2016, considerând pe baza probelor administrate participarea contestatorului și la infracțiunea de „*sprrijinire a unui grup infracțional organizat*” prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 CP, procurorul a extins și a pus în mișcare acțiunea penală cu privire la aceasta, iar, în raport de Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014, a schimbat încadrarea juridică pentru infracțiunea de „*evaziune fiscală*”, aplicând legea penală mai favorabilă.

Ca urmare, la data de 29 ianuarie 2016, inculpatul a fost informat atât cu privire la fapta pentru care s-a extins urmărirea penală, respectiv calitatea de inculpat, referitor la schimbarea încadrării juridice pentru infracțiunea de „*evaziune fiscală*”, precum și în ceea ce privește drepturile și obligațiile legale, înmânându-i-se un exemplar sub

2. Efectuarea urmăririi penale

semnătură, în prezența apărătorului ales – dl avocat [...], în substituirea dlui avocat [...] –, uzând de dreptul la tăcere, conform declarației de la dosar; câtă vreme organele de urmărire penală au făcut aplicarea art. 309 alin. (2) - art. 311 alin. (3) CPP, inculpatul fiind informat cu privire la infracțiunile imputate și dreptul la o apărare calificată și efectivă, aspecte menționate în procesul-verbal de consemnare a declarației de inculpat, nu mai este necesar și un proces-verbal numai pentru comunicarea drepturilor și obligațiilor, art. 108 CPP obligând la încheierea unui asemenea act numai când suspectul/inculpatul nu poate ori refuză comunicarea acestora în scris.

În concluzie, în condițiile în care a beneficiat de asistență juridică calificată, asigurată de apărători aleși care au putut consulta dosarul de urmărire penală, solicitând, ca urmare, și depunerea de înscrisuri, cerere admisă, în care contestatorul s-a prevalat de dreptul la tăcere pe tot parcursul urmăririi penale, critica privind nerespectarea dreptului la apărare nu este admisibilă și nu există niciun motiv pentru a aprecia că nu ar fi avut o apărare efectivă.

III. SPEȚE

1. La 4 februarie 2015, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a fost sesizat prin denunț de către D.N., cu privire la săvârșirea unor fapte ce întrunesc conținutul constitutiv al infracțiunii de conflict de interese.

Din cercetarea înscrisurilor transmise de către Primăria M., parchetul a reținut că numitul A.B., primarul comunei M., a dispus, în mod repetat, în perioada martie-decembrie 2014, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, achiziționarea unor produse de la societatea aparținând

soției sale, prin care acesta a obținut un folos patrimonial. La săvârșirea faptei a participat, în calitate de complice, și numitul B.C.

Prin ordonanța din 10 februarie 2015, parchetul a dispus începerea urmăririi penale cu privire la 3 fapte de conflict de interese. Prin aceeași ordonanță, parchetul a dispus ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de suspectii A.B. și B.C.

Întrucât la dosar existau date care să pună la îndoială discernământul suspectului B.C., parchetul a dispus, la 13 februarie 2015, prin ordonanță, efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice. Constatând că se impune internarea suspectului în vederea efectuării expertizei, comisia medico-legală din cadrul I.N.M.L. a sesizat judecătorul de drepturi și libertăți în vederea dispunerii internării nevoluntare pe perioada maximă, de 60 de zile.

A fost fixat termen la 16 februarie 2015, judecătorul dispunând citarea suspectului prin notă telefonică și prin e-mail, față de urgența cauzei. Prin încheierea pronunțată în aceeași zi, după ascultarea suspectului, în prezența avocatului, propunerea comisiei a fost admisă, judecătorul dispunând internarea nevoluntară a suspectului B.C. pe o perioadă de maximum 60 de zile, în vederea efectuării expertizei medico-legale.

Expertiza a fost finalizată la 22 martie 2015, iar la 23 martie 2015, parchetul a dispus sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți în vederea luării măsurii internării medicale provizorii. Au fost anexate copia raportului de expertiză medico-legală și declarația luată suspectului cu ocazia soluționării propunerii de internare nevoluntară, parchetul arătând că nu se mai impune audierea suspectului, întrucât acesta se află deja internat la Spitalul de Psihiatrie Obregia, iar deplasarea sa nu este posibilă. Totodată, suspectul este reprezentat de

2. Efectuarea urmăririi penale

către avocatul ales, iar raportul de expertiză este suficient pentru soluționarea propunerii formulate.

Prin încheierea pronunțată la 23 martie 2015, judecătorul a admis propunerea parchetului, dispunând luarea măsurii internării medicale provizorii față de suspectul B.C.

Având la dosar date privind participarea numitului C.D. la săvârșirea faptei, în calitate de complice, pachetul a sesizat judecătorul de drepturi și libertăți în vederea încuviințării efectuării unei percheziții la domiciliul lui C.D. Propunerea a fost admisă, în condițiile legii, dispunându-se, totodată, și emiterea autorizației de percheziție.

La 20 februarie 2015, organele de urmărire penală s-au prezentat la domiciliul numitului C.D., efectuând percheziția domiciliară. La fața locului au fost identificate și ridicate o serie de înscrisuri și mijloace materiale de probă. Printre acestea, procurorul a identificat două arme de foc, a căror deținere este interzisă de lege, dispunând prin ordonanță confiscarea acestora.

Pentru a identifica sumele de bani dobândite prin săvârșirea infracțiunii, parchetul a solicitat Băncii X, în temeiul art. 153 CPP, cu încuviințarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți, comunicarea datelor privind situația financiară a suspectilor A.B. și B.C., inclusiv conținutul operațiunilor derulate în perioada martie-decembrie 2014.

Totodată, prin încheierea pronunțată la 21 februarie 2015, s-a dispus efectuarea unei percheziții informatice asupra sistemelor informatice deținute de suspectul B.C. La aceeași dată, la domiciliul suspectului s-a prezentat procurorul, care a procedat personal la efectuarea percheziției. Constatând că unele dintre datele informatice sunt cuprinse într-un alt sistem informatic, accesibil însă din suportul inițial,

procurorul a dispus continuarea efectuării expertizei și cu privire la respectivul sistem, reținând datele necesare soluționării cauzei.

Cercetând actele dosarului, partea civilă a constatat că unele dintre sumele de bani dobândite de suspecți ca urmare a săvârșirii infracțiunii se regăsesc în conturile acestora, sens în care a solicitat procurorului, în temeiul art. 255 CPP, restituirea bunurilor.

Analizând actele și lucrările dosarului, parchetul a constatat că din probele administrate rezultă că a fost săvârșită o infracțiune de conflict de interese, în formă continuată (3 acte materiale), la care au participat A.B., în calitate de autor, și B.C. și C.D., în calitate de complici, sens în care, prin ordonanța din 1 mai 2015, a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul A.B., pentru autorat la săvârșirea unei infracțiuni de conflict de interese, în formă continuată, iar față de inculpații B.C. și C.D., pentru complicitate la săvârșirea unei infracțiuni de conflict de interese, în formă continuată.

Ulterior, la 3 mai 2015, judecătorul de drepturi și libertăți competent a fost sesizat cu propunere de luare a măsurii arestării preventive față de inculpatul B.C. Cu ocazia dezbaterilor, inculpatul a solicitat respingerea propunerii, arătând că are un minor în întreținere și nu există alte rude sau persoane care să îl poată lua în grijă pe perioada detenției, sens în care se impune cel mult luarea măsurii controlului judiciar.

A. Analizați legalitatea actelor și a măsurilor dispuse în cursul urmăririi penale.

2. Prin ordonanța din 13 februarie 2015, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, a dispus începerea urmăririi penale cu privire la faptele de fals intelec-

2. Efectuarea urmăririi penale

tual (săvârșită la 17 ianuarie 2010), abuz în serviciu (săvârșită la 4 ianuarie 2010) și luare de mită (săvârșită la 3 ianuarie 2010).

În urma efectuării actelor de urmărire penală, organele judiciare au stabilit că din datele și probele existente rezultă indicii că faptele pentru care s-a dispus începerea urmăririi penale au fost săvârșite de A.B. (fals intelectual), B.C. (abuz în serviciu) și C.D. (luare de mită).

Având informații că A.B. se află deja pe aeroport pregătindu-se a se îmbarca pe o aeronavă cu destinația Dar es Salaam, prin ordonanța emisă la 15 februarie 2015, organele de cercetare penală au dispus reținerea acestuia pentru o perioadă de 24 de ore. Totodată, organele de cercetare penală au înaintat dosarul procurorului pentru a dispune continuarea urmăririi penale, precum și luarea măsurilor care se impun.

Primind dosarul, prin ordonanța din 15 februarie 2015, procurorul a dispus ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de suspectii A.B., B.C. și C.D. La 16 februarie 2015, în condițiile legii, procurorul a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de toți cei trei inculpați.

Prin ordonanța emisă la 16 februarie 2015, procurorul dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpatul A.B., după ascultarea acestuia, în prezența avocatului. Împotriva măsurii inculpatul formulează plângere, solicitând revocarea controlului judiciar, față de neîndeplinirea condițiilor de la art. 202 și art. 223 CPP. Totodată, inculpatul arată că pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este de 5 ani^[1] sau mai mică, urmând a se avea în vedere și incidența dispozițiilor art. 76 CP.

^[1] Art. 321 CP: „*Falsul intelectual. (1) Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar public aflat în exercitarea*

La 16 februarie 2015, procurorul a dispus aducerea cu mandat a inculpatului B.C. Acesta a fost ridicat de la locuința sa la ora 09.30, ajungând la sediul parchetului în jurul orei 10.00. După o oră de așteptare pe holul parchetului, inculpatul a fost audiat 3 ore, iar la ora 16.00 pe numele acestuia s-a emis ordonanță de reținere pentru 24 de ore. La 17 februarie 2015, ora 14.30, a fost adus în fața judecătorului de drepturi și libertăți pentru soluționarea propunerii de luare a măsurii arestării preventive.

Prin încheierea pronunțată la 17 februarie 2015, ora 23.57, judecătorul de drepturi și libertăți a respins propunerea parchetului, dispunând luarea măsurii arestului la domiciliu față de inculpatul B.C. În baza art. 221 alin. (2) CPP, pe durata arestului la domiciliu inculpatul B.C. are următoarele obligații: să nu părăsească imobilul în care locuiește fără permisiunea organului judiciar și să se supună restricțiilor stabilite; să se prezinte în fața organului de urmărire penală, a judecătorului de drepturi și libertăți, a judecătorului de cameră preliminară sau a instanței de judecată ori de câte ori este chemat; să nu comunice cu ceilalți inculpați sau cu membrii familiilor acestora direct sau indirect. Totodată, judecătorul a atras atenția inculpatului B.C. că, în caz de încălcare cu rea-credință a măsurii sau a obligațiilor ce îi revin, măsura arestului la domiciliu poate fi înlocuită cu măsura arestării preventive.

În temeiul aceste soluții, s-a stabilit un program de supraveghere a inculpatului, care nu detaliază obligațiile impuse acestuia, consem-

atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani. (2) Tentativa se pedepsește”.

2. Efectuarea urmăririi penale

nând însă graficul prezentării la poliție și verificării prezenței la domiciliu a inculpatului. Conform planului de supraveghere, la 22 februarie 2015, ora 11.00, inculpatul avea obligația de a se prezenta la sediul organului de poliție desemnat.

La data de 22 februarie 2015, în jurul orei 12.00, fără să solicite încuviințarea organului judiciar, inculpatul B.C. s-a deplasat cu autoturismul în parcare a unui complex comercial, unde a lăsat mașina și s-a deplasat la hotelul situat pe aceeași stradă, unde s-a întâlnit cu numita C.A.M., care, la ora 12.20, a închiriat pe numele său o cameră, unde împreună cu inculpatul B.C. au stat până în jurul orei 13.50. În jurul orei 14.00, cei doi au fost depistați de către organele de poliție în parcare a complexului comercial, inculpatul declarând în fața polițiștilor că a venit la acel complex comercial pentru cumpărături. Totodată, acesta a arătat că nu a părăsit domiciliul său fără încuviințarea organelor judiciare, în aceeași zi fiind chemat la sediul poliției, oprirea la mall fiind efectuată pe drumul de întoarcere către domiciliu, pentru a efectua cumpărăturile necesare traiului zilnic.

La 23 februarie 2015, inculpatul B.C. a fost prezentat în fața judecătorului de drepturi și libertăți cu propunere de înlocuire a arestului la domiciliu cu măsura arestării preventive. În motivare, parchetul a arătat că inculpatul a încălcat cu rea-credință obligațiile impuse, plecând de acasă la ora 09.30, respectiv cu o oră și jumătate anterior prezentării la sediul organului de poliție, iar la întoarcere inculpatul a transportat-o la București, cu mașina personală, pe numita C.A.M., împreună cu care și-a petrecut timpul la hotel și la mall. Având cuvântul, inculpatul, prin apărător, a solicitat respingerea propunerii, reiterând cele arătate anterior.

Prin încheierea din 23 februarie 2015, instanța a admis propunerea parchetului, dispunând înlocuirea măsurii preventive și emiterea mandatului de arestare. Împotriva încheierii inculpatul a formulat contestație.

Prin ordonanța emisă la 16 februarie 2015, procurorul dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpatul C.D., după ascultarea acestuia, în prezența avocatului. Ulterior, la 20 februarie 2015, apreciind că temeiurile care au dus la luarea măsurii au încetat, inculpatul a formulat cerere de revocare la procuror. În temeiul art. 242 alin. (5) CPP, procurorul a dispus trimiterea pe cale administrativă a cererii de revocare către judecătorul de drepturi și libertăți competent. Cererea a fost admisă de către judecător.

La 1 martie 2015, inculpatul B.C. a formulat cerere de revocare a măsurii arestării preventive, la judecătorul de drepturi și libertăți competent. S-a fixat termen la 4 martie 2015. Între timp, la 3 martie 2015, procurorul a dispus prin rechizitoriu trimiterea în judecată a inculpaților A.B., B.C. și C.D., dosarul ajungând în aceeași zi la judecătorul de cameră preliminară. La termenul din 4 martie 2015, judecătorul de drepturi și libertăți a respins cererea de revocare a măsurii arestării preventive a inculpatului B.C. Împotriva hotărârii inculpatul a formulat contestație, arătând că încheierea a fost pronunțată de un organ necompetent.

În ședința publică din 1 mai 2015, instanța a pus în discuție luarea măsurii arestării preventive față de inculpatul C.D. Prin încheierea de la aceeași dată, instanța a dispus luarea măsurii arestării preventive față de inculpat.

Ulterior, la termenul din 29 iunie 2015, instanța a pus în discuție prelungirea măsurii arestării preventive luate față de inculpatul B.C.,

2. Efectuarea urmăririi penale

dispunând prin încheierea de la aceeași dată prelungirea măsurii pentru încă 60 de zile, întrucât temeiurile care au dus la luarea acesteia se mențin.

A. Analizați legalitatea actelor și a măsurilor dispuse în cursul urmăririi penale.